

Regurška MLADINA

Leto 2 — Lienz, 15. 11. 46. — Štev. 8.

VZOR DELAVCEV

veti Jožef je vzor delavcev. On nam kaže, kako moramo opravljati svoja vsakdanja opravila, da bodo opravljena za Boga. Včasih sem mislil, da je svetost v velikih in izrednih delih, v čudovitih zamislih in čudežih. Toda zdaj

vem, da je tako mišljenje zelo zmotno. Ljudi, ki bi vršili taka velika dela, je malo. Tudi sv. Jožef ni napravil v svojem življenju nič izrednega. Niti en sam čudež nam ni znan iz njegovega življenja. Obdeloval je svoj les, izdeloval naročila, zahteval je za svoje delo dolžno plačilo in to je bilo vse. Toda vse to je opravljal s pravim namenom.

Le zamisli se v dušo tega velikega in izrednega delavca iz Nazareta! Kakšni nameni so ga vodili pri njegovem delu? Prvič namen, vršiti svojo dolžnost, opravljati nalogo, ki mu jo je določil Bog. Drugič pa

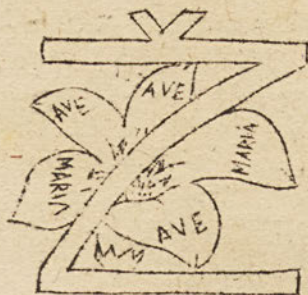
vse to opravljati v čast božjo. To je delal v Nazaretu, v Egiptu, v vsakem kraju, kjer je bil po božji volji. Opravljal je svoje delo brez mrmranja, z mirnim srcem in mirnim obrazom, pa naj je bilo še tako trdo in težko delo, tudi tedaj, ko je pričakoval, da ga ne bodo plačali, kot zasluži.

Tako se morem tudi jaz pri svojem delu posvetiti. Moram se posvetiti, saj sem za to na svetu. Res je lep in vzvišen moj cilj, pa tako preprost. Naprej! Danes začnem! Sveti Jožef, pomagaj mi, da sveto vršim svoje dolžnosti !

Ksaver Meško.

ZGOĐBA O LILIJAH

ivel je v davnih dneh vitez.

Bil je vrl junak, a tako silno trde glave, da si prav ničesar ni mogel zapomniti. Pač je bil vrl in neustrašen jezdec kakor le malokak sovrstnik po letih in časti. Najbolj divjega konja je zasedel brez strahu.

Tudi meč je znal sukati, da mu daleč na okoli ni bil noben vitez kos. Bal se ni nobenega sovražnika, nobenega klativiteza in pocestnega roparja, nobene divje živali, niti medvedov ne, ki so v tistih časih še živeli v naših krajih, zaraslih na gosto in vse = vprek s temnimi stoletnimi gozdovi.

Vrl vitez je bil, neustrašen in drzen; a eno mu je delalo neizrekljive težave: učenje. Ničesar si ni mogel zapomniti, še vsakdanjih molitvic, ne, ne očenaša ne angelskega pozdravljenja. Tega si je zapomnil le prvi dve besedici: "Ave, Maria-Zdrava, Marija."

A teh besedici si ni vtisnil le v spomin, globoko v srce si ju je vpisal in vtisnil. Z vsem dobrim, pobožnim svojim srcem je ljubil Marijo, kraljico in zaščitnico vitezov. Kamor koli je šel, koder koli je jezdil, vedno in povsod je mislil na "Marijo, venomer je je častil in pozdravljal, bodisi v mislih, bodisi z besedami: "Ave, Maria!"

Zelo težko mu je bilo večkrat pri srcu. Lotevala se ga je nemirna skrb, kaj bo na drugem svetu z njim, ker nič moliti ne zna.

V takih hipih se je zatekel v grajsko kapelico. Pukleknil je pred oltar, na katerem

je kraljevala dragocena podoba nebeške Kraljice; poln ponižnosti in poln zaupanja ji je govoril: "Glej, presveta Mati božja in predobra moja mati, tako z vsem srcem te ljubim, ker si nam rodila preljubega Jezuščka. Skrbi pa me to in me teži, ker ne znam k tebi tako moliti, kakor molijo drugi. Toliko lepih molitvic tebi na čast znajo, a jaz si jih ne morem zapomniti. Sama veš to. Veš pa tudi, da te iz srca ljubim. Prosim te, mogočna gospa, vzemi za dobro to moje ljubezen in posluhni milostno vsaj ta kratki pozdrav, ki sem se ga z božjo in tvojo pomočjo vendarle naučil. "Ave, Maria..."

(Dalje prih.)

Marija Pučko.

Kmečki ženi

Tebi, trudna kmečka žena,
pesem danes bi zapela,
saj si vredna kot nobena,
da bi v pesmi te opela.

Rada vso bi bolečino
tvojega srca izlila,
s čudovito veličino
pesem zate napojila.

Tvoje žulje krvaveče,
bi mehko ti poljubila,
tiste redke hipe sreče
bi s sladkostjo ti ovila.

Tvoje dečice cvetoče,
bi se v njej naradovala,
svoje želje, bele vroče,
bi za nje ti darovala.

Pa sem le otrok slabotni,
pesmi ti ne morem dati.
A zato te vroče ljubim,
trudna žena, kmečka mati.

Moja mati

Moja mati je bila kmetiški otrok; rasla in dorasla je kakor cvet na polju. Ko se je možila, ni znala ne brati ne pisati. Obojega se je učila šele tedaj, ko smo mi otroci doraščali; bežela je ponoči, da bi je nihče ne videl. Pisala je z neokretno roko, črke so bile zelo velike; ali še zdaj se spominjam, da je bila njena slovenščina lepa in čista in da nam je popravljala besede.

Ko smo se naučili brati in pisati, smo začeli s slovensko in nemško slovnico in s težavnimi računi. Mati se je vsega učila z nami. Čudno se mi je zdelo, ko sem slišal iz njenih ust prvo nemško besedo, toda preudaril sem takoj: "Mati zna vse, čemu bi nemški ne znala."

Po Ivanu Cankarju.

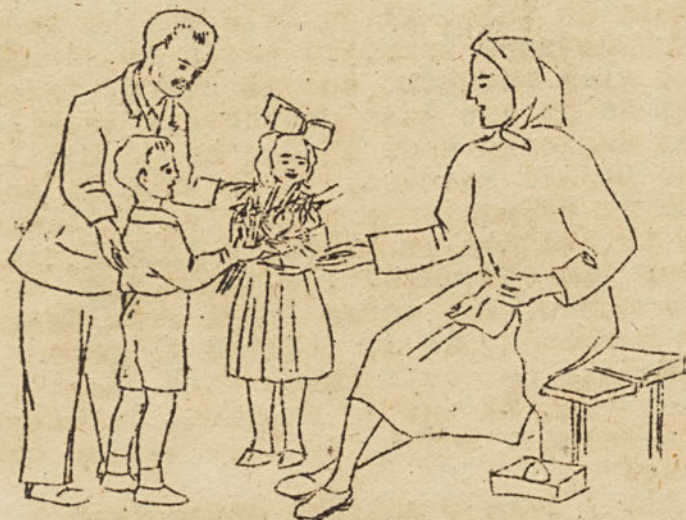
Danilo Gorinšek.

OTROK POJE

Kaj bi le ptičica
ptička vesela?
kot moja mamica
ptička ni pala.

Kaj bi le zvezdica
zlatega soja?
Lepše oči ima
mamica moja.

Kaj bi le zemeljski krog?
Vsak ga premeri.
Nihče pa mamicam
src ne izmeri.

Našim dragim mamiciam želimo
ob njihovem dnevu, ki bo 25.marca

OBELO DUŠNE IN TELESNE SREČE

Ta dan bomo proslavili z lepo prireditvi-
jo v dvorani in igro "Triglavska roža."

Janez Rožencvet.

Podkovana žaba

Živela je žaba, ki je bila veliko večja kakor navadne žabe. Pri petju se je njen mogočni glas razločno čul iz zбора. Daleč naokoli so jo vse žabe občudovale in bile ponosne nanjo in tudi ljudje so jo hodili gledat. Dejali so: Res, to je žaba in pol!

Žabo je občudovanje prevzelo. Sklicala je vse tovarišice iz bližnjih in daljnih mlak ter jim razodela: "Poklicana sem, da pokažem svetu, kaj zmore žabji rod. Jutri pojdem h kovaču, da me podkuje in potem bom pekotala po cesti kakor konj. Ne le meni, tudi vam, ki vam je usojeno, da ostanete še nadalje v lužah, bo to v veliko čast in slavo!"

In šla je žaba z velikim spremstvom h kovaču, da jo podkuje.

"Bolelo te bo, ker nimaš kopit," reče kovač.

"Ne govori, temveč stori!" veli žaba.

Kovač vzame najmanjše podkvice, ki jih je imel za graščinskega osla, in podkuje

žabo. Podkvice so bile še pol prevelike. Žabo je bolelo, ampak rekla ni nič, zakaj vedela je, da je treba za čast in slavo kaj trpeti.

Podkovana žaba je napravila nekaj korakov in vprašala tovarišice: "Ali ne peketam zares kakor konj?"

"Natanko, kakor najlepši konj?" je vzkliknilo navdušeno spremstvo in jo izpodbujalo naprej.

Žaba velikanka je ustregla in posnemala konjsko peketanje, kolikor je mogla. Vsakih pet korakov je počivala, zakaj noge so bile težke in razbolele. Moško se je zatajevala in se tolažila, da se je nove stvari zmerom težko privaditi, čast in slava sta pa vendarle vsega trpljenja vredni.

Navdušenje žabjega rodu je raslo, dokler še ni razlegel krik: "Rešimo se, štokrlje letijo!"

Naj zraste žaba še tako velika, strahu pred štokrljo se ne iznebi nikoli. Vse žabe so s ceste brž poskakale v vodo. Tudi podkovana žaba se je požurila in se srečno rešila.

Ko štokrlje odletijo priplavajo žabe spet na dan in čakajo, kdaj se pokaže dika njihovega rodu. Ampak čakale so zaman, zakaj podkovana žaba je lahko skočila v vodo zaradi podkev pa ni mogla splavati več na vrh in se je pod vodo žalostno zadušila.

Tovarišice so jo bridko objokovale.

Da ne bi minil spomin nanjo, ki je tako proslavila žabji rod, so zložile dolgo pesem o junaški podkovani žabi.

In to pesem žabe še dandanes prepevajo.

Dva računa

1. Jančkov račun.
Mama dolžna Jančku.

Trikrat prinesel drva iz drvarnice po 50 gr, je	1.50 š
Štirikrat šel v trgovino, vsakikrat po 50 gr, je	2. — "
Enkrat sekal drva, je	1.50 "
Trikrat zibal Jožka, vsakikrat 50 gr, je	1.50 "
Petkrat pestoval Jožka, vsakikrat po 50 gr, je	2.50 "
Skupaj	9. — š

2. Mamin račun.
Janček dolžan mami.

Skozi deset let sem vsak dan skuhala zajtrk, vsakikrat nič, je	0. — š
Vsak dan sem ti postlala posteljico, vsakikrat nič, je	0. — "
Vsak dan sem ti skuhala obed, vsakikrat nič, je	0. — "
Vsak dan sem ti skuhala večerjo, vsakikrat nič, je	0. — "

Prenos	0.-- Š
Toliko novih oblek sem ti naredila	
in dala, vsakikrat nič, je	0.-- "
Tolikokrat sem ti obleko zašila,	
vsakikrat nič, je	0.-- "
Ko si bil bolan, sem ti stregla vse	
noči, vsakikrat nič, je	0.-- "
Ko si bil majhen, sem te toliko=	
krat zibala cele noči, vsakikrat	
nič, je	0.-- "
Skupaj	0.-- S

Račun je že plačan. Plačala ga je moja
ljubezen do tebe.

Tvoja mati.

Ōčetu

Dom je prazen - gospodarja ni ;
tuj in neprijazen zre v samotne dni.

Mrtvo je v družini - v njej glavarja ni;
vsi spomini mrejo v žalosti...

Njiva ni zorana - oratarja ni;
kakor črna rana sred polja leži - - -

Dom, družina, gruda, jaz -
Vse en žalosten obraz ...
V eno prosnjo hrepeni...
Ōče! Vrni se med nas
z dušo vsaj - v te težke dni !

Vinko Žitnik.

Cvetko Golar.

Mati - mučenica

ati je prišla k svojemu sinu vojaku. Zvedela je bila, da leži ranjen v bolnici. Težka in dolga je bila pot do tja, a materino srce je hropenelo po njem. Zvečer že je stopila v staro, sivo poslopje, kjer so ležali ranjeni junaki. Vprašala je po sinu in peljali so jo k njegovi postelji.

Moj Bog, kako se je prestrašila uboga mati, ko je zagledala njegova izmučena, blede lica! In te oči, te sinove mile oči! Kako svetlo in jasno so sijale, a zdaj, kje je njih lesk in smehljaj!

Zrjokala je uboga mati, a sin jo je tolažil: "Ne žaluj, mati moja, veseli se z menoj! Drugim materam so sinovi ubiti, a jaz še ozdravim."

In mati si obriše solze, vzame iz torbice nove nogavice in jih poda sinu: "Na, dete moje! Sama sem jih napletla zate."

Žalostno se nasmehne sin. Mati privzdigne odejo, da bi mu obula nogavice. A tedaj zagleda, da je sin - brez nog. Sovražnikov top mu jih je odtrgal in odnesel. Ne glasu tožbe ni bilo iz materinih ust, ker prevelika je bila bolečina njenega srca. Zgrudila se je na sina in tiha solza ji je posrebrila njena vela lica.

Velika je bila žrtev, veliko trpljenje slovenske matere za domovino, večja je bila njena bolečina kakor sinova.

V POUK IN ZABAVO

V danih časih so ljudje potovali samo peš. Ko so si ukrotili konja in govedo, so jahali in se vozili. Sčasoma so začeli delati tudi lepše ceste.

Prebivalci obrežnih krajev pa so začeli narejati splave, potem čolne in ladje; tem so dajali obliko rib, namesto plavuti pa vesla in krmi-lo, pozneje jadra.

Tako so potovali ljudje po kopnem in po vodi dolgo, dolgo dobo.

Pred kakimi sto leti so začeli graditi železnice. Vlak nas silno hitro ponese v največje daljave. Po morjih pa drviijo parniki. Pozneje so izumili kolesa, po katerih se lahko človek z lastno silo popelje iz kraja v kraj, zlasti v ravnini. Toda človeški duh še ni miroval. Da-nes je že skoraj vsak otrok videl voz, ki drči brez konja po ce-sti; to je avtomobil.

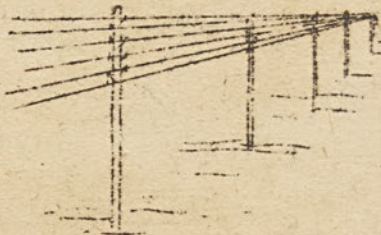
Končno pa so izumili še letalske stroje ali zrakoplove, s katerimi človek leta kakor ptica po zraku.

Ako je hotel v starih časih človek komu kaj sporočiti, pa ni imel prilike iti k nje-mu, je poslal koga drugega, sluga. Če je znal pisati, mu je izročil pi-semce.

Pozneje so začeli v velikih krajih zbirati pisma za določene kraje in jih skupno razpošiljati. Tako so se počasi razvile pošte, ki odpravljajo še dandanes hitro in primerno poceni pisma po vsem svetu.

A človeku je bilo to še vse prepočasi. Izumil je brzojav. Po bakreni žici švigajo misli iz kraja v kraj. Ko je umrl pred dolгим časom neki papež v Rimu, so zvedeli to pri nas šele čez tri mesece, pri predniku sedanjega papeža pa še isto uro. Kajti sedaj je mogoče brzojaviti že celo brez žice. Po telefonu pa lahko govori človek s človekom v največje daljave, kakor da sedita za mizo.

Danes pa nam radio sporoči najnovejše vesti v najkrajšem času iz najbolj oddaljenih krajev.

Tako vidimo, da je izpopolnil človek občila do neverjetne popolnosti. Bog ve, kaj še izumi.

Občila so neizmerno važna, zato je strogo prepovedano kakor koli jih poškodovati, tembolj, ker se lahko tako povzroči velika škoda ali nesreča.

Razvozljanke

Od znotraj vse življenje ni
možiček videl svoje hiše
in vendar vedno v njej tiči,
Kako ta mož se piše?

Priročni in prisopiha,
vendar nima pljuč, da diha;
brez jezika kakor med
sneg poliže nam in led.

Stara baba grbasta,
stara baba škrbasta,
kraj vode poseda,
se v zrcalo gleda.

V lepi slogi brata dva
gledata, kar svet ima,
vendar pa še brata brat
videl niti ni enkrat.

Na zapeček sede,
brez vretena prede,
prede venomer,
preje pa - nikjer.

Sredi polja prazen grad,
sama okna, nič ni vrat.
Židarji pridejo,
z zlatom okna zazidajo.

Uganke

1) ODBIRALNICA.

Ljubljana, Cejlon, Lepota,
orešek, plima, revež, pesek, hi-
ša, seme, njiva, breme, platina.

Vzemi iz vsake besede po dve,
iz zadnje 3 zaporedne črke, pa dobiš pre-
govor o materi.

2) SRCE.

3) PROŠNJA.

tisve žejfo drimo markr,
nanžidru še šinna dibo darspogo,
šire nas debe, čihremo biskr,
tosve ljeseve nam v cihsr žgipri!

4) ŠTEVILNICA.

7, 3, 20, 5, 16 - 15, 10, 1, 20, 19 -
3, 25, 8, 4, 15 - 11, 25, 6, 20, 21,
8, 4, 1, 16, 11, 20.